

Arrest

nr. 205 074 van 8 juni 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE BRUYN
Marsveldplein 2
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 19 januari 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 december 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE BRUYN, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 december 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.06.2017 werd ingediend door:

Al(...), V(...)

geboren te (...) op (...)

+ echtgenote: A(...), K(...)

geboren te (...) op (...)

+ 2 minderjarige kinderen:

- . A(...), T(...) geboren op (...)

A(...), S(...), geboren op (...)

nationaliteit: Armenië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkenen vroegen op 23.12.2010 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielprocedure werd op 20.05.2011 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 30.12.2011 vroegen betrokkenen een tweede maal asiel aan.

Deze asielaanvraag werd echter op 07.02.2012 niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkenen verkozen om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hen betekend op 07.02.2012, en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op een machtiging tot verblijf. Ook dienden betrokkenen 3 maal een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van art. 9ter in en dit op respectievelijk 25.05.2011, 01.12.2011 en 15.02.2012. Deze aanvragen werden telkens onontvankelijk verklaard op respectievelijk 17.11.2011, 09.12.2011 en 06.06.2012, hen betekend op 25.11.2011, 27.12.2011 en 06.06.2012. Ook dienden zij op 31.08.2013 een aanvraag art. 9bis in. Ook deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard en dit op 22.07.2013, hen betekent op 31.07.2013. Het indienen van deze aanvragen hadden echter niet tot gevolg dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 07.02.2012 werd opgeschort aangezien deze aanvragen geen opschortende werking hebben.

De duur van de asielprocedures - namelijk iets minder dan 5 maanden voor de eerste asielprocedure en 5 dagen voor de tweede - was zeker ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen beweren dat het volledige privé en gezinsleven van hen in België afspeelt, dat zij hun sociaal, - economisch en cultureel leven in België hebben en dat zij geen noemenswaardige band meer hebben met Armenië en zij daar niemand meer hebben om naar terug te keren. Verder verklaren zij dat twee halfzussen van de heer A(...) geregulariseerd zijn in België, met name mevrouw A(...) M(...) en mevrouw A(...), A(...). Een weigering tot regularisatie zou volgens betrokkenen dan ook een schending uitmaken van art. 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft dient er vooreerst opgemerkt te worden dat voor wat het kerngezin betreft er geen schending van art. 8 EVRM kan vastgesteld worden aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de gezinsbanden geen sprake is. Wat betreft het feit dat de twee halfzussen van de heer A(...) geregulariseerd zijn in België (en bij verder nazicht de Belgische nationaliteit hebben); betrokkenen

verklaren niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Ook een eventuele tijdelijke scheiding tussen betrokkenen en de halfzussen van de heer A(...) maakt geen schending van art. 8 EVRM uit. Immers, er dient gesteld te worden dat de bescherming die door dit artikel geboden wordt hoofdzakelijk het gezin beperkt tot de ouders en de kinderen, zijnde de voldoende nauwe bloedbanden, en dat slechts in uitzonderlijke gevallen dit uitgebreid kan worden tot andere nauwe bloedbanden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Er worden geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkenen en de halfzussen van de heer A(...). Bovendien betekent de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Voor wat betreft de bewering dat betrokkenen hun sociaal, economisch en cultureel leven in België hebben, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen niet aantonen dat hun sociale, economische en culturele banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat er dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming of die het voor hen onmogelijk maken om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Wat tenslotte de bewering betreft als zouden betrokkenen geen noemenswaardige band meer hebben met Armenië en dat zij daar niemand meer hebben, dient er gesteld te worden dat betrokkenen respectievelijk ruim 31 en 26 jaar in Armenië hebben verbleven en bijgevolg kunnen hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Bij hun asielaanvraag hebben betrokkenen tevens verklaard dat de moeder van de heer A(...) en een zus van mevrouw A(...) nog in Armenië zouden verblijven. Betrokkenen tonen niet aan dat deze familieleden niet langer in Armenië zouden verblijven, noch dat zij niet voor korte tijd bij deze familieleden zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf.

Verder beweren betrokkenen dat een aanvraag vanuit Armenië zeer lang kan duren en dat de uitkomst ervan hoogst onzeker is. Volgens hen is het verkrijgen van een visum voor lang verblijf als arbeidsmigrant vanuit het land van herkomst quasi onmogelijk omwille van de 'arbeidsmigratie-stop' en het feit dat zij niet zouden vallen onder een vrijgestelde categorie voor het verkrijgen van een arbeidskaart B. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen geen bewijzen voorleggen die deze beweringen kunnen staven. Het blijft bij een blote bewering. Het is echter niet onredelijk om van betrokkenen te eisen dat zij, om hun bewering te staven, op zijn minst een begin van bewijs dienen voor te leggen. Bovendien hoeven betrokkenen zich niet enkel te beperken tot een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van arbeid. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt immers enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn. Dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9bis worden aangehaald als elementen ten gronde kunnen hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat Armeniërs die een aanvraag indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland ook geconfronteerd worden met de problemen die betrokkenen aanhalen. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Armeense burgers.

Ook verklaren betrokkenen dat er geen Belgische ambassade noch consulaat gelegen is in Armenië en dat de bevoegde ambassade voor Armenië de Belgische ambassade in Moskou is hetgeen echter irrelevant is voor betrokkene aangezien deze stad zich niet in het land van herkomst bevindt. echter, de wet stelt woordelijk: "behoudens de in een internationaal verdrag in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland De wet vermeld nergens dat de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post zich expliciet in het land van herkomst dient te bevinden, enkel dat de aanvraag dient ingediend te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats van betrokkenen. Volgens de website van de FOD Buitenlandse Zaken (diplomatie.belgium.be) is de Belgische ambassade van Moskou wel degelijk bevoegd voor de aanvragen om machtiging tot verblijf voor Armeense onderdanen. Betrokkenen leggen echter geen bewijzen voor dat zij in de onmogelijkheid zouden zijn om zich naar Moskou te begeven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Ook wordt er van betrokkenen niet verwacht dat zij zich gedurende een bepaalde periode vestigen in Moskou. Zij dienen zich enkel naar Moskou te begeven om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Na het indienen van de aanvraag staat het hen vrij om terug te keren naar Armenië om daar de beslissing van hun aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten.

Wat de verwijzing naar het hoger belang van de kinderen betreft, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat de belangen van de kinderen geschaad worden bij een terugkeer naar het land van herkomst. Een terugkeer naar het land van herkomst van de kinderen betekent niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen hun belang is. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen de wettelijke vertegenwoordigers zijn van de kinderen en dat het bijgevolg in het belang van de kinderen is dat zij de administratieve situatie van hun ouders volgen.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Verder halen betrokkenen aan dat hun kinderen minstens één, en waarschijnlijk enkele schooljaren zouden verliezen indien zij zouden moeten terugkeren naar het land van herkomst. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen steeds geweten hebben dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds 07.02.2012 vindt de verplichte scholing van hun oudste kind, Tamara, trouwens plaats in illegaal verblijf. De verplichte scholing van hun jongste kind, S(...), vond steeds plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Voor wat betreft de opmerking de kinderen amper Armeens spreken en dat het onderwijs in Armenië niet vergelijkbaar is met dat van België, stellen we vast dat betrokkenen het niet aannemelijk maken dat hun kinderen een zodanige taal en culturele achterstand hebben dat ze in Armenië niet zouden kunnen aansluiten op school.

Betrokkenen verklaren tevens dat hun kinderen geen enkel band hebben met Armenië en dat zij in een land zouden terecht komen dat zij nooit hebben gekend. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen maken niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Armenië hebben. De kinderen hebben immers wel via hun ouders een band met Armenië. Betrokkenen hebben immers de Armeense nationaliteit en zijn in Armenië geboren. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat betrokkenen hun kinderen tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbeperkte duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was.

Wat betreft het feit dat hun jongste kind, S(...), voor het seizoen 2016 - 2017 een plaats kreeg aangeboden bij voetbalclub Eendracht Aalst; dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

• Betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat hun zoon momenteel nog steeds is aangesloten bij deze voetbalclub.

Bovendien betreft het geen professioneel contract. De bewering dat de voetbalclubs in Armenië niet hetzelfde niveau hebben als in België en dat een professionele carrière er niet voor het oprapen ligt, wordt niet gestaafd met de nodige bewijzen. Nogmaals dient er op gewezen te worden dat het aan betrokkenen is om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

De overige aangehaalde elementen (betrokkenen verblijven sedert 2010 in België, praten en schrijven goed Nederlands en Frans, volgden verschillende inburgeringscursussen, zijn werkwilbig, hebben effectief gewerkt, leggen een concrete jobaanbieding voor, betalen hun rekeningen, veroorzaakten nooit moeilijkheden en leggen diverse steunbetuigingen voor) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld {RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769}. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.“

1.2. Op 6 december 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van twee bevelen om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de respectievelijk tweede en derde bestreden beslissing:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer,

Naam, voornaam: A(...), V(...)

geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 22.07.2013, hem betekend op 31.07.2013."

"Bevel om het grondgebied te verlaten

Mevrouw,

Naam, voornaam: A(...), K(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Armenië

+ 2 minderjarige kinderen:

- A(...), T(...), geboren op (...), nationaliteit: Armenië

- A(...), S(...), geboren op (...), nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 22.07.2013, haar betekend op 31.07.2013."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de materiële motiveringsplicht:

"I. De motivatie van de bestreden beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken is gegeven de feiten kennelijk onredelijk.

Eerste middel: schending van de materiële motiveringsplicht, hetgeen een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur is. Gelet op de feitelijke gegevens van de zaak {infra, 4) had de Dienst Vreemdelingenzaken nooit in redelijkheid tot het besluit kunnen komen dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig waren. Zij hadden de aanvraag op zijn minst ten gronde moeten beoordelen. De dienst Vreemdelingenzaken meent dat de aanvraag tot humanitaire regularisatie van verzoekers onontvankelijk is wegens gebrek aan 'buitengewone omstandigheden' waarom betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, i.e. de diplomatieke of consulaire post voor het land van herkomst. De aanvraag op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet betreft inderdaad een uitzonderingsregel waarvoor men 'buitengewone omstandigheden' dient aan te tonen. Dit zijn omstandigheden die het voor verzoekers onmogelijk of toch zeer moeilijk maken de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Dergelijke omstandigheden worden nergens geëxpliciteerd in de wet maar kunnen bestaan uit o.a. een lopende asielprocedure, schending van artikel 3 of 8 EVRM, administratieve onmogelijkheid, medische elementen en/of andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden. Mede door de grote discretionaire bevoegdheid van verweerster bij het beoordelen van deze omstandigheden is het bijzonder moeilijk geworden deze buitengewone omstandigheden aan te tonen. Deze discretionaire bevoegdheid neemt niet weg dat verweerster, zoals elk openbaar bestuur, haar beslissingen dient te motiveren. Het komt daarbij toe aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om te controleren of de motivatie van verweerster niet kennelijk onredelijk is gegeven de objectieve elementen van het dossier. Deze controlebevoegdheid noopt aldus tot een beoordeling van de aangehaalde buitengewone omstandigheden door verzoekers alsook de redenen van verweerster om deze omstandigheden niet in aanmerking te nemen. De vraag die men daarbij telkens zal stellen is of verweerster niet kennelijk onredelijk tot haar beslissing is gekomen. Een beslissing is kennelijk onredelijk wanneer geen enkel bestuur in dezelfde omstandigheden geplaagd is redelijkerwijze tot deze beslissing had kunnen komen.

In casu werden de buitengewone omstandigheden door verzoekers omstandig uiteengezet in hun aanvraag tot humanitaire regularisatie d.d. 6 juni 2017. De relevante buitengewone omstandigheden worden hieronder overlopen en gecontrasteerd met de motivatie van verweerster in de bestreden beslissing:

Beide kinderen van verzoekers lopen school in Asse (Basisschool Vijverbeek) waar zij goede resultaten behalen. Zij spreken en schrijven goed Nederlands maar daarentegen amper Armeens. De dochter, Tamara zit reeds in het eerste jaar van het middelbaar onderwijs en doorliep haar hele lagere onderwijs in België. De zoon, S(...) zit momenteel in het vierde leerjaar. Zij hebben dan ook thans geen enkele band meer met Armenië. Dit werd in de initiële aanvraag geattesteerd met de nodige stukken. (attesten, rapporten) Bij een (theoretisch tijdelijke) verwijdering verliezen zij hoe dan ook minstens één, en waarschijnlijk enkele schooljaren. Los van de moeilijke transitie door het verlies van hun volledige sociale en culturele omkadering zullen de kinderen door hun taalachterstand altijd een jaar verliezen in Armenië. Bij een eventuele terugkeer zullen zij daarbovenop nogmaals een jaar verliezen door de verloren tijd in Armenië waar het onderwijs hoegenaamd niet vergelijkbaar is met dat van België. De - slechts in hypothese - tijdelijke verwijdering zou bijgevolg blijvende gevolgen hebben waardoor dit in casu ontegensprekelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Een omstandigheid die het bijzonder moeilijk maakt een terugkeer te organiseren, zelfs al zou deze (in theorie) slechts 'tijdelijk' zijn. Verweerster oordeelt dat dit geen buitengewone omstandigheid kan uitmaken. Verweerster haalt aan dat verzoekers volgens hen niet concreet aantonen hoe de belangen van de kinderen geschaad zouden worden bij een terugkeer aangezien zij niet aantonen dat de kinderen hun studies daar niet zouden kunnen verder zetten. Dit is correct, maar echter irrelevant. Uiteraard kan men ook scholing bekomen in het land van herkomst, hetgeen ook wordt aangegeven in de initiële aanvraag, echter niet zonder het verlies van kostbare schooljaren. De buitengewone omstandigheid is net dat de kinderen zeker schooljaren zullen verliezen en bovendien hun toekomstperspectief zien wegvallen (In deze zin: RvV, 17 januari 2014, nr. 117.107, T.Vreemd 2014, p. 196). Verweerster verantwoordt haar motivatie om deze buitengewone omstandigheid te weigeren bijgevolg niet. De gegeven motivatie mist relevantie met betrekking tot de opgeworpen buitengewone omstandigheid. Tevens haalt verweerster aan dat de scholing in België steeds gebeurde in illegaal verblijf en het bijgevolg de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich bewust te nestelen in dergelijk verblijf. Ten eerste gaat dergelijke redenering voorbij aan het hele doel van een regularisatie-aanvraag, men poogt namelijk net zijn illegale situatie te verhelpen. Ten tweede kan men op basis van dergelijke redenering elke buitengewone omstandigheid weigeren aangezien de aanvragers doorgaans illegaal zullen verblijven. Bovendien houdt dergelijke redenering geen enkele rekening met het belang van de kinderen die dus wel degelijk schooljaren zullen verliezen. Zelfs al vindt men dat dit de verantwoordelijkheid is van de ouders dient men hier meer waarde te hechten aan de ontegensprekelijke gevolgen die een uitwijzing zou hebben

voor de kinderen. Ten slotte haalt verweester in dit verband aan dat men niet aannemelijk maakt dat de kinderen over een zodanige culturele- en taalachterstand dat ze in Armenië niet zouden kunnen aansluiten. Nochtans maken de loutere gegevens van het dossier dit punt wel aannemelijk.

De dochter (13 jaar) en zoon (10 jaar) van verzoekers kwamen op respectievelijk 7 en 4-jarige leeftijd naar België. Aldus genoten zij beiden hun volledige relevante schoolopleiding in België, in het Nederlands. De redenering van verweester dat het niet aannemelijk is dat bijv. een kind van 10 jaar, hetwelk nooit school heeft gelopen in Armenië, doch wel reeds 6 jaar in België, een culturele- en taalachterstand zou hebben ten aanzien van het eerstgenoemde land, is kennelijk onredelijk. Ter illustratie, het Armeens alfabet, wetende dat beide kinderen hun taalonderrichting steeds in België (en nooit in Armenië) hebben genoten: In dit verband haalt verweester eveneens aan dat men niet aannemelijk maakt dat de kinderen geen enkele band hebben met Armenië. Verweester motiveert dit door te stellen dat de kinderen immers een band hebben met Armenië via hun ouders, en het feit dat zij er geboren zijn. Dit is een eenzijdige hypothese vanwege verweester. Bovendien heeft in deze redenering iedereen, altijd en overal een band met zijn land van herkomst. Dergelijke redenering kan dan ook onmogelijk gevolgd worden.

Het belang van verzoekers om hun aanvraag in België in te dienen vloeit eveneens voort uit het feit dat er geen Belgische ambassade noch consulaat gelegen is in Armenië. In Armenië bevindt zich slechts een ereconsul dewelke onbevoegd is voor het verlenen van humanitaire visa voor een langer verblijf in België. De bevoegde ambassade voor Armenië is de Belgische ambassade in Moskou hetgeen echter irrelevant is voor verzoekers aangezien deze stad zich niet in hun land van herkomst bevindt: "Het argument dat er geen Belgische ambassade noch consulaat in het land van herkomst (Georgië) is, was voor de verzoekende partij van doorslaggevend belang om, in haar verzoek om machtiging op grond van artikel 9bis vreemdelingenwet, te trachten aan te tonen dat dit verzoek niet in het buitenland bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon worden ingediend. De stelling dat dit op het Belgische consulaat in Moskou kon gebeuren overtuigt niet, nu deze stad niet in het betrokken land van herkomst ligt en evenmin wordt aangegeven of die consulaire post ook deze is die bevoegd was voor de verblijfplaats van de verzoekende partij. "(Raad van State, 18 november 2003, nr. 125.397, T.Vreemd. 2008 (samenvatting), afl. 2, 136. Eigen markering) Men kan niet redelijkerwijze verantwoorden dat zij hun aanvraag in Moskou hadden moeten indienen, laat staan dat verzoekers op de hoogte hadden kunnen zijn dat de ambassade in Moskou hiervoor bevoegd was. Verweester oordeelt echter, in weerwil van bovenstaande rechtspraak, dat deze administratieve onmogelijkheid geen buitengewone omstandigheid uitmaakt daar men geen bewijs voorlegt dat men zich niet naar Moskou zou kunnen begeven.

De zoon van verzoekers, S(...), A(...), is een zeer beloftevolle voetballer. Hij werd vorig seizoen opgemerkt door de scoutingcel van Eendracht Aalst en kreeg voor het seizoen 2016 - 2017 een plaats aangeboden bij deze professionele voetbalclub. Het aansluitingsbewijs werd hiervoor bijgebracht. Het spreekt voor zich dat dit een enorme kans is voor een jonge voetballer met het oog op een potentiële professionele carrière. Een terugkeer naar Armenië zou deze kans bij voorbaat teniet doen. Er bestaan weliswaar voetbalclubs in Armenië, echter niet op dezelfde schaal en zeker niet met hetzelfde niveau als in België. Bovendien liggen de kansen op een professionele carrière niet voor het oprapen. Het is onwaarschijnlijk dat S(...) na een terugkeer naar Armenië nog eens een dergelijke kans zal krijgen. Verweester stelt ook hier dat er geen buitengewone omstandigheid voorhanden is. Zij halen aan dat verzoekers niet aantonen dat hun zoon nog steeds is aangesloten bij deze voetbalclub en dat het geen professioneel contract betreft. Verzoekers brachten nochtans het aansluitingsattest bij. Er wordt uiteraard niet elke maand een aansluitingsattest afgegeven doch wel jaarlijks. Het betreft inderdaad geen professioneel contract, hetgeen ook niet kan voor een jeugdspeler. Verweester haalt ook aan dat men niet bewijst dat de voetbalclubs in Armenië niet hetzelfde niveau hebben als in België. Het is natuurlijk ook niet evident om dergelijke zaak objectief te bewijzen, doch men mag toch enigszins oordelen dat bepaalde zaken nu eenmaal ressorteren onder de noemer 'algemene bekendheid'. De Armeense competitie (...) staat gerangschikt als 46e (van de 55 competities) volgens de UEFA ranking, de Belgische competitie als 9e.3 De Armeense competitie bestaat uit welgeteld 6 ploegen. De motivering van verweester is ook op dit punt kennelijk onredelijk.

Gelet op alle hoger aangehaalde elementen zou een aanvraag in het buitenland een buitengewone inspanning vergen van verzoekers met zwaarwichtige gevolgen voor hun gezinsleven en vooral dat van de kinderen. Het feit dat zij hier ondertussen, al dan niet onder eigen verantwoordelijkheid, reeds 6 jaar onafgebroken verblijven. in samenhang met; de zware gevolgen voor hun privé en gezinsleven, het verlies van schooljaren, niet in het minst het feit dat de kinderen volledig verankerd zijn in België en

geen enkele band hebben met Armenië, maken samen vandaag de buitengewone omstandigheid uit waardoor zij hun aanvraag in België indienen en niet vanuit hun land van herkomst. Dit geheel van omstandigheden vormt een situatie die met het al maar meer verstrijken van de tijd steeds meer precair wordt en die in die zin een nieuwe buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De motivatie waarmee verweerster dit geheel van omstandigheden niet aanvaardt is manifest onredelijk en maakt een schending uit van de materiële motiveringsplicht die rust op alle administratieve overheden. Op basis van de aangehaalde elementen kon verweerster nooit redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen. Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

2.3. De opgeworpen schending dient te worden bekeken in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoekende partijen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven;

desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. De vraag is aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoekende partij afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit haar land van herkomst of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

2.4. Verzoekers stellen dat hun buitengewone omstandigheden uitvoerig zijn uiteengezet in hun aanvraag tot regularisatie.

2.4.1. In eerste instantie stellen zij dat het een buitengewone omstandigheid uitmaakt dat de kinderen bij een theoretische verwijdering meerdere schooljaren zullen verliezen door het verlies van hun sociale en culturele omkadering, door hun taalachterstand en door de onvergelijkbaarheid van het Belgische onderwijs met het Armeense. Zij betogen dat dit zeer moeilijk te organiseren is, zelfs al zou het tijdelijk zijn. Verzoekers zijn van mening dat verwerende partij niet zonder meer kan stellen dat men ook scholing kan bekomen in het land van herkomst, maar dat dit niet gaat zonder het verlies van kostbare schooljaren. In deze zin zouden de kinderen hun toekomstperspectief zien wegvallen.

Betreffende het schoollopen van de kinderen stelt de bestreden beslissing het volgende:

“Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Verder halen betrokkenen aan dat hun kinderen minstens één, en waarschijnlijk enkele schooljaren zouden verliezen indien zij zouden moeten terugkeren naar het land van herkomst. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen steeds geweten hebben dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds 07.02.2012 vindt de verplichte scholing van hun oudste kind, Tamara, trouwens plaats in illegaal verblijf. De verplichte scholing van hun jongste kind, S(...), vond steeds plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Voor wat betreft de opmerking de kinderen amper Armeens spreken en dat het onderwijs in Armenië niet vergelijkbaar is met dat van België, stellen we vast dat betrokkenen het niet aannemelijk maken dat hun kinderen een zodanige taal en culturele achterstand hebben dat ze in Armenië niet zouden kunnen aansluiten op school.

Betrokkenen verklaren tevens dat hun kinderen geen enkel band hebben met Armenië en dat zij in een land zouden terecht komen dat zij nooit hebben gekend. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen maken niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Armenië hebben. De kinderen hebben immers wel via hun ouders een band met Armenië. Betrokkenen hebben immers de Armeense nationaliteit en zijn in Armenië geboren. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat betrokkenen hun kinderen tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbeperkte duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was.”

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekers niet betwisten dat de scholing niet in het land van herkomst kan worden verkregen.

In zoverre verzoekers betogen dat het schoollopen van de kinderen een buitengewone omstandigheid uitmaakt, dient erop gewezen te worden dat de Raad van State reeds meerdere malen geoordeeld dat

het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325, RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

Betreffende het verliezen van de schooljaren stelt de bestreden beslissing dat zij steeds geweten hebben dat de scholing van hun kinderen in precair verblijf plaats vond. Verzoekers gaan hiertegen in door te stellen dat dit zou voorbij gaan aan het doel van een aanvraag tot regularisatie omdat men op deze manier poogt de illegale situatie te verhelpen en stellen ze dat op basis van dergelijke redenering elke buitengewone omstandigheid kan worden geweigerd aangezien de aanvragers doorgaans illegaal zullen verblijven.

Deze kritiek mist juridische grondslag. De Raad kan enkel vaststellen dat de gemachtigde in dit dossier op basis van zijn discretionaire bevoegdheid heeft besloten dat verzoekers wisten dat de scholing van hun kinderen in precair verblijf plaats vond, wat zij niet betwisten. Louter stellen dat ze op deze manier hun illegale situatie wensen te verhelpen of dat op deze manier elke aanvraag kan worden geweigerd doet niets af aan de vaststelling van de gemachtigde. Verzoekers kunnen op dit vlak niet worden gevolgd.

Betreffende de cultuur-en taalachterstand stelt de bestreden beslissing dat verzoekers niet aannemelijk maken dat er geen enkele band is met Armenië en dat er mag van worden uitgegaan dat betrokkenen hun kinderen tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, des te meer omdat zij nooit een onbeperkt verblijfsrecht hebben gehad en moesten hebben beseft dat hun verblijf in België slechts voorlopig was. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de kinderen het Armeens niet machtig zijn. Beide kinderen waren respectievelijk 7 en 4 jaar op het ogenblik dat zij naar België kwamen. Het is weinig geloofwaardig dat de kinderen op die leeftijd de Armeense taal nog niet zouden hebben aangeleerd. Al evenmin gaan verzoekers in op de overige motieven, waar de gemachtigde van de staatssecretaris opmerkt dat kan worden aangenomen dat verzoekers met hun kinderen Armeens hebben gesproken, ook na de aankomst in België.

Verzoekers beperken zich op dit vlak tot het loutere herhalen dat hun kinderen een cultuur- en taalachterstand zullen hebben die voor een verlies van schooljaren zal zorgen. Zij tonen op deze manier niet aan waarom er geen band is met Armenië en of waarom de gemachtigde er niet van uit mag gaan dat hun kinderen tot op een zekere hoogte de Armeense taal en cultuur zouden kennen. Ook betreffende de vermeende band met Armenië tonen verzoekers niet aan dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze stelt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat er geen band met Armenië is. Door louter te stellen dat deze redenering onmogelijk kan worden gevolgd tonen zij dit niet aan. Het loutere niet eens zijn met de verwerende partij volstaat niet.

2.4.2. Verzoekers gaan vervolgens in op de bestreden beslissing waar deze het heeft over de Belgische ambassade in Moskou.

De bestreden beslissing stelt hierover het volgende:

“Ook verklaren betrokkenen dat er geen Belgische ambassade noch consulaat gelegen is in Armenië en dat de bevoegde ambassade voor Armenië de Belgische ambassade in Moskou is hetgeen echter irrelevant is voor betrokkene aangezien deze stad zich niet in het land van herkomst bevindt. echter, de wet stelt woordelijk: “behoudens de in een internationaal verdrag in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. De wet vermeld nergens dat de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post zich expliciet in het land van herkomst dient te bevinden, enkel dat de aanvraag dient ingediend te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats van betrokkenen. Volgens de website van de FOD Buitenlandse Zaken (diplomatie.belgium.be) is de Belgische ambassade van Moskou wel degelijk bevoegd voor de aanvragen om machtiging tot verblijf voor Armeense onderdanen. Betrokkenen leggen echter geen bewijzen voor dat zij in de onmogelijkheid zouden zijn om zich naar Moskou te begeven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Ook wordt er van betrokkenen niet verwacht dat zij zich gedurende een bepaalde periode vestigen in Moskou. Zij dienen zich enkel naar Moskou te begeven om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Na het indienen van de aanvraag staat het hen vrij om terug te keren naar Armenië om daar de beslissing van hun aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten.”

Verzoekers verwijzen naar een arrest van de Raad van State dat zegt dat de gemachtigde niet kan stellen dat de aanvraag kan gebeuren op het Belgische consulaat in Moskou nu deze stad niet in het betrokken land van herkomst ligt en evenmin wordt aangegeven of die post ook bevoegd is voor de verblijfplaats van verzoekende partij.

De Raad kan enkel vaststellen dat de wet niet vermeldt dat de bevoegde post zich in het land van herkomst dient te bevinden. Verder verwijst de bestreden beslissing naar de website van de FOD Buitenlandse Zaken die stelt dat de Belgische ambassade van Moskou wel degelijk bevoegd is voor de aanvragen gedaan door Armeense onderdanen. Verder stellen verzoekers dat men niet redelijkerwijze kan verantwoorden dat zij hun aanvraag in Moskou hadden moeten indienen en dat men geen bewijs voorlegt dat zij zich naar Moskou zouden kunnen begeven. Verzoekers beperken zich enkel tot de opmerking dat dit onredelijk is zonder op concrete wijze aan te tonen, zoals de bestreden beslissing stelt, dat zij in de onmogelijkheid zouden zijn om zich naar Moskou te begeven. Het loutere feit dat zij het niets eens zijn met de verwerende partij volstaat uiteraard niet.

De Raad stelt vast dat het gegeven dat er geen Belgische ambassade is in Armenië niet tot gevolg heeft dat Armeense onderdanen niet in de mogelijkheid zouden zijn om een machtiging met het oog op een verblijf in België aan te vragen. Door in het middel te verwijzen naar Moskou maken verzoekers niet aannemelijk dat het voor hen zeer moeilijk, om niet te zeggen onmogelijk is, om een verblijfsmachtiging aan te vragen overeenkomstig de procedure die voorzien is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Aangezien de gemachtigde in casu de regels toepaste zoals die door de wetgever werden voorzien, kunnen verzoekers niet gevolgd worden in hun stelling dat een aanvraag om machtiging tot verblijf via de bevoegde diplomatieke post in casu niet mogelijk is en dat de bestreden beslissing op dit punt niet deugdelijk is gemotiveerd.

2.4.3. Verzoekers gaan vervolgens in op de bestreden beslissing waar deze het heeft over hun zoon die een beloftevolle voetballer zou zijn.

De bestreden beslissing stelt hierover het volgende:

“Wat betreft het feit dat hun jongste kind, S(...), voor het seizoen 2016 - 2017 een plaats kreeg aangeboden bij voetbalclub Eendracht Aalst; dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

• Betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat hun zoon momenteel nog steeds is aangesloten bij deze voetbalclub.

Bovendien betreft het geen professioneel contract. De bewering dat de voetbalclubs in Armenië niet hetzelfde niveau hebben als in België en dat een professionele carrière er niet voor het oprapen ligt, wordt niet gestaafd met de nodige bewijzen. Nogmaals dient er op gewezen te worden dat het aan betrokkenen is om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.”

Verzoekers stellen dat een terugkeer naar Armenië de kans van hun zoon zou teniet doen, zeker nu er een groot verschil is in niveau tussen de Belgische en de Armeense voetbalcompetitie. Bovendien brengen zij het aansluitingsattest van Eendracht Aalst bij en is het logischerwijze geen professioneel contract gezien het over een jeugdspeler gaat. Zij menen dan ook dat het onwaarschijnlijk is dat de zoon na een terugkeer nog steeds een dergelijke kans zal krijgen.

Waar verzoekers de UEFA-ranking van de Belgische en de Armeense competitie vergelijken dient te worden gesteld dat zij hiervan geen gewag hebben gemaakt bij hun aanvraag, zodat zij dit element niet voor de eerste keer kunnen inroepen voor de Raad. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Waar verzoekers stellen dat een jeugdspeler geen professioneel contract kan krijgen, kan de Raad enkel vaststellen dat zij niet betwisten dat het niet gaat om een professioneel contract. Gelet op het bovenstaande hebben zij geen concrete bewijzen bij hun aanvraag gevoegd die er op wijzen dat er een dergelijk verschil van niveau tussen beide landen zou zijn en dat een professionele carrière in Armenië niet voor het rapen ligt.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers bij de aanvraag een niet gedateerd aansluitingsattest hebben gevoegd. Uit dit attest blijkt niet wanneer het werd afgeleverd, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat niet blijkt of S. nog steeds aangesloten is bij de voetbalclub die staat vermeld op dit attest. De beschouwingen van verzoekers doen hieraan geen afbreuk, nu in het aansluitingsattest zelf niet staat vermeld voor welk jaar het attest werd afgeleverd. Bovendien bevestigen verzoekers dat het inderdaad geen professioneel contract betreft, aangezien dit niet mogelijk is voor een jeugdspeler. De kritiek is niet dienstig is, nu zij daarmee net de inhoud van de bestreden beslissing bevestigen.

2.4.4. Ten slotte verwijzen verzoekers nog naar de reeds hierboven besproken elementen en stellen zij dat al deze elementen, samen met het betoog dat zij hier al zes jaar onafgebroken leven en de zware gevolgen voor hun privé-en gezinsleven, vandaag de buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet uitmaken.

Betreffende de reeds besproken elementen, zijnde dat er geen band is met Armenië en het verlies van de schooljaren kan worden verwezen naar wat reeds is gezegd onder punten 2.4.1. en 2.4.2.. Betreffende het privé-en gezinsleven is het de Raad vreemd waar verzoekers op doelen met de “zware gevolgen voor hun privé-en gezinsleven” voor zover deze nog niet zijn besproken in de voorgaande punten. Betreffende de zesjarige aanwezigheid op het Belgische grondgebied kan ten slotte nog worden verwezen naar de bestreden beslissing waar deze het volgende stelt:

“De overige aangehaalde elementen (betrokkenen verblijven sedert 2010 in België, (...)) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld {RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769}. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

2.4.5. Gelet op het bovenstaande wordt de schending van de materiële motiveringsplicht niet aangetoond en kan het enige middel niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC